

Nr 56.

Ankom till Riksdagens kansli den 20 maj 1913 kl. 3.30 e. m.

Betänkande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändringar i 13, 19 och 25 §§ förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, frih. Trolle, frih. C. J. Beck-Friis, Trapp, Eklund, Ollas A. Eriesson, Kobb, Antonsson, Bäckström, Jespersen, Byström, Rune, Larsson i Klagstorp, frih. Palmstierna, Knaust, Källman, Jonsson i Hökhult, Månsson och Söderberg i Hobbörn.

I en inom Andra kammaren av herr *Olsson* i Järnsida väckt motion, nr 129, som hänvisats till bevillningsutskottet, föreslås

»att Riksdagen ville besluta till Kungl. Maj:t hemställa, det tacktes Kungl. Maj:t för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i paragraferna 13, 19 och 25 av gällande förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt,

att vid taxering såsom tillgångar upptages »möbler, husgeråd och andra inre lösören, som äro avsedda för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk»;

att skatt för de fall, då barnavdrag äro tillåtna, utgår utan förhöjning i skatteprocenten för det återstående inkomstbeloppet;

att, där omyndiga barn haft inkomst eller förmögenhet härrörande från vad de i gåva erhållit av föräldrar, inkomst- och förmögenhetssumman oberoende av dess storlek skall sammanslås med föräldrarnas inkomst och förmögenhet, samt skatt beräknas efter de sålunda sammanslagna summorna.»

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 7 saml. 47 häft. (Nr 56).

Beträffande motiveringen för detta förslag tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet.

Till den beskattningsbara förmögenheten skulle enligt 1910 års kungl. proposition räknas bland annat »levande och döda inventarier», varemot undantag gjordes för »möbler, husgeråd, smycken och andra lösören», avsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk.

Med anledning av vid 1910 års riksdag väckta motioner, åsyftande bland annat att jämväl sist uppräknade föremål skulle under viss förutsättning beskattas, yttrade bevillningsutskottet:

»Att levande och döda inventarier enligt Kungl. Maj:ts förslag hänförts till sådan lös egendom, som vid taxering till förmögenhets-skatt skall upptagas såsom tillgångar, beror uppenbarligen därpå, att därunder ansetts ingå lösegendom, som användes i jordbruk eller annan rörelse och som följaktligen tjänar produktiva ändamål. Möbler, husgeråd m. m. — — — — —

utgöra åter dött kapital, som av denna anledning ansetts icke böra bli föremål för förmögenhetsbeskattning. Den grund för uppdelningen av lös egendom i beskattningsbar och icke beskattningsbar sådan, varpå Kungl. Maj:ts förslag sålunda vilar, synes utskottet vara principiellt riktig och utskottet har därför funnit sig icke kunna i vidare mån tillmötesgå de i motionerna framställda önskemålen, än att utskottet ansett, att till gruppen levande och döda inventarier borde hänföras även sådana till yttre lösören hänförliga föremål, som exempelvis lyxekipage, automobiler, lustjakter och dylikt, att smycken, vilka i allmänhet torde hava ett jämförelsevis lätt bestämbar realisationsvärde och som i vissa fall kunna representera betydande tillgångar, borde överföras till gruppen för penningar och värdepapper, samt att — — — — —.»

I överensstämmelse med nu återgivna uttalanden föreslog utskottet och antog Riksdagen ändringar i propositionen, därvid, så vitt nu är i fråga, bestämdes, att från förmögenhetsskatt skulle vara undantagna »möbler, husgeråd och andra inre lösören», avsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk.

Motionärens förslag att skattlägga jämväl dylika tillgångar innebär icke endast ett brytande med ovanberörda, hos oss tillämpade huvudprincip för lös egendoms beskattande som förmögenhet utan lär också i stort sett sakna motsvarighet i den utländska skattelagstiftningen.

För den föreslagna ändringen i 19 § kan motionären icke anses hava

förebragt giltiga skäl, och torde sådana, enligt utskottets uppfattning, ej heller eljest vara förhanden.

Beträffande slutligen motionärens förslag rörande beskattningen av omyndigs inkomst och förmögenhet, härrörande från gåva av föräldrar, får utskottet erinra, att Kungl. Maj:t i proposition nr 199 innevarande år framlagt förslag till förordning om arvsskatt och skatt för gåva, men att utskottet i betänkande nr 52 hemställt, att propositionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda. Med avseende å den för berörda hemställan anförda motiveringen, till vilken utskottet får hänvisa, läser emellertid, om hemställan bifalles av Riksdagen, ny proposition i ämnet vara att vänta till nästkommande års Riksdag. Vid sådant förhållande och då motionärens förslag synes stå i nära sammanhang med vissa i berörda proposition behandlade spörsmål, torde det vara mindre lämpligt, att Riksdagen nu intager ståndpunkt till den av motionären föreslagna förändringen.

Av nu anförda skäl får utskottet hemställa,

att herr Olssons i Järnsida förevarande motion, II: 129, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändringar i 13, 19 och 25 §§ förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 20 maj 1913.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.
